

Ο Γιάννης Ρίτσος...ζει!!

Συντάχθηκε απο τον/την Μάνος Στεφανάκης
Σάββατο, 22 Μάιος 2010 21:25

Το έτος Γιάννη Ρίτσου μπορεί να μας άφησε εδώ και κάποιους μήνες, φαίνεται όμως πως οι δισεκατοί καιροί που ζούμε θα μας αναγκάζουν να σκύβουμε διαρκώς στην ποίησή του.

Διαβάστε για του λόγου το αληθές, από τη συλλογή **Κιγκλίδωμα** το ποίημά του, **Ύστατος οβολός**,

γραμμένο την περίοδο της χούντας:

Δύσκολες ώρες, δύσκολες στον τόπο μας. Κι αυτός ο περήφανος, γυμνός,
ανυπεράσπιστος, ανήμπορος, αφέθηκε να τον βοηθήσουν,

εγγράψαν υποθήκες πάνω του, πήραν δικαιώματα, αξιώνουν,

μιλάνε για λογαριασμό του, του ρυθμίζουν την ανάσα, το βήμα,

τον ελεούν, τον ντύνουν μ' άλλα ρούχα ξέχειλα, χαλαρωμένα,

του σφιγγουν μ' ένα караβόσκοινο τη μέση. Εκείνος,

μέσα στα ξένα ρούχα, ούτε μιλάει κι ούτε πια χαμογελάει

μη και φανεί που ανάμεσα στα δόντια του κρατάει (ως και την ώρα του ύπνου)

σφιχτά σφιχτά, σαν ύστατο οβολό του, (μόνο τώρα βιός του)

γυμνό, απαστράπτοντα κι ανένδοτο, το θάνατό του.

7.11.68

Ανάγνωση αναμνηστική του παρελθόντος, περιγραφική του παρόντος και -πολύ φοβάμαι, αν δεν αλλάξουμε μυαλά-προφητική του μέλλοντός μας. Ανάγνωση που ασφαλώς θυμίζει

Ο Γιάννης Ρίτσος...ζει!!

Συντάχθηκε απο τον/την Μάνος Στεφανάκης
Σάββατο, 22 Μάιος 2010 21:25

"οικεία κακά", και δικαίως. Και ίσως γεννά εύλογους οδυνηρούς συνειρμούς. Είναι όλοι δικαιολογημένοι. Μόνο που, αν οι στίχοι του ξυπνούν τη ναρκωμένη από καιρό συνείδηση μας και μας κάνουν προς στιγμή να μελαγχολούμε, ας μη λησμονούμε συγχρόνως τη σπουδαιότερη παρακαταθήκη που άφησε πίσω του με το παράδειγμα της ζωής και το διαχρονικό μήνυμα της ποίησης του: Την αγωνιστικότητα, την αισιοδοξία, την πίστη του στον άνθρωπο, στην πατρίδα, στην περηφάνεια:

Αυτ? τ? δέντρα δ? βολεύονται μ? λιγότερο ουρανό,
αυτ?ς οι πέτρες δ? βολεύονται κάτω απ? τ? ξένα βήματα,
αυτ? τ? πρόσωπα δ? βολεύονται παρ? μόνο στ?ν ήλιο,
αυτ?ς οι καρδι?ς δ? βολεύονται παρ? μόνο στ? δίκιο. Κι αλλού:
Τη ρωμιοσύνη μην την κλαις
εκεί που πάει να σκύψει
με το σουγιά στο κόκκαλο
με το λουρί στο σβέρκο

Νάτη πετιέται απο ξαρχής
κι αντριεύει και θεριεύει
και καμακώνει το θεριό
με το καμάκι του ήλιου. Ο χρόνος θα δώσει κι εδώ τις απαντήσεις. Ελπίζω μόνο να φανεί και πάλι γενναιόδωρος στον ποιητή και να δικαιώσει την αισιοδοξία του.